

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 201.

56de Møde.

Onsdagen den 17de April.

(Forts.)

Monrad (forts.): Den endelige og virkelige Følge af denne Forandring af Byrden vil imidlertid være den, at Staten ikke faaer en eneste Skilling mere i Indtægt, men at der er endeel Embedsmænd, og det maaskee dem, som ikke sidde i de mindste Rald, som ville faae en Lettelse i Skatter, medens nogle Andre derimod ville faae en Forøgelse i Skatter, og det kan man ikke raade Bod paa, hvad enten man gaaer ind paa det ene Forslag eller paa det andet, paa det, som er foreslaaet af Majoriteten, eller paa det, som er foreslaaet af Minoriteten. Det er jo vistnok endog en grundlovsmæssig Bestemmelse; det hedder i Grundloven, at Ingen maa forflyttes til et andet Embede, uden han faaer de samme Embedsindtægter, og det forekommer mig at være Noget, som man bør gaae ud fra, at man vel kan beskaffe det, som en Embedsmand har, ligesom man kan beskaffe enhver anden Borger; men, naar man saaledes kommer til at tage fra Nogle og give til Andre, saa forekommer det mig at være uheldigt. Jeg skal derfor, skjøndt jeg nok indseer, at det maaskee ikke kan være saa let at gennemføre, og at der maaskee kan være enkelte Vanskeligheder derved, foreslaae, at, hvis man nu holder paa Regjeringens Forslag, der da finder en Liquidation Sted mellem dem, som vinde, og dem, som tabe; thi derved ville de, som nu ere i Embederne, ikke komme til at udrede Mere eller Mindre for deres Embedstid end hidtil, og saa vilde, efterhaanden som der skeete Embedsforandring, det høitagtede Ministeriums Forslag træde ind i Virkeligheden. Jeg skjønner ikke Andet, end at det jo er meget let at see, at en saadan Liquidation mellem dem, som komme til at svare mere, og dem, som komme til at svare mindre, uden

stor Besværlighed vil kunne finde Sted. Det forarsager jo rigtignok nogle Regnestykker, men jeg troer dog ikke, at man for at undgaae nogle Regnestykker skal opoffre Realiteten, nemlig at tage fra den ene Embedsmand og give til den anden. Jeg skulde derfor være meest tilbøielig til, hvis man nu beslutter sig til at lade denne Paragraph udgaae her, at stille det Forslag til den anden Lov, at der finder en Liquidation Sted mellem Embedsmændene, saalænge de ere i deres nuværende Embeder.

Finantsministeren: Det er noget misligt at discutere, om en § hensigtsmæssig finder sin Plads i et Lovforslag, som nu foreligger til Discussion, eller i et andet, som endnu ikke foreligger. Jeg maa bemærke, at denne Paragraph ikke alene angaaer Lovudkastet om Hartkornets Egnation, men den angaaer ogsaa, som jeg tidligere har tilladt mig at fremhæve, det nærværende Lovudkast, fordi mange af de særskilte Skatter, om hvis Sammenbragning der i dette Lovudkast er Spørgsmaalet, have været udredede af Geistligheden. Naar der altsaa er Spørgsmaal om, hvor Paragraphen i formel Henseende finder sin bedste og sin naturlige Plads, saa er det dog virkelig i dette Lovudkast, som forudsætter, at Hartkornets Egnation er vedtagen, og at desuden de særlige Skatter, som her ere foreslaaet ophævede, ere sammenbragne. Naar man har Noget imod Realiteten af de Forslag, som foreligge til Discussion, saa forekommer det mig synderligt, at der ikke er stillet noget Endringsforslag i den Retning; thi at troste sig med, at man kan stemme imod hele Paragraphen, og saa forbeholde sig Endringsforslag til en anden Lov, med hvilken det slet ikke er sagt, at Thinget da vil finde, at det Forslag har mere at gjøre, end med det nærværende, det forekommer mig dog temmelig misligt. Jeg maa ogsaa